

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

25. februar 2021 *

»Appel – erstatningssøgsmål – Den Europæiske Unions ansvar uden for kontraktforhold – angiveligt ulovlig adfærd udvist af Europa-Kommissionen og Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) – et kommissionsmedlems ophør som medlem af Kommissionen – procedurereglerne for OLAF's undersøgelse – indledning af en undersøgelse – retten til at blive hørt – OLAF-Overvågningsudvalget – uskyldsformodning – vurdering af det hævdede tab«

I sag C-615/19 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 16. august 2019,

John Dalli, St. Julian's (Malta), ved advokats L. Levi og S. Rodrigues,

appellant,

den anden part i appelsagen:

Europa-Kommissionen ved J.-P. Keppenne og J. Baquero Cruz, som befuldmægtigede,

sagsøgt i første instans,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, J.-C. Bonichot, og dommerne L. Bay Larsen (refererende dommer), C. Toader, M. Safjan og N. Jääskinen,

generaladvokat: M. Szpunar,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 22. september 2020,

afsagt følgende

* Processprog: engelsk.

Dom

- 1 John Dalli har i appelskriftet nedlagt påstand om ophævelse af Den Europæiske Unions Rets dom af 6. juni 2019, Dalli mod Kommissionen (T-399/17, herefter »den appellerede dom«, ikke trykt i Sml., EU:T:2019:384), hvorved Retten frifandt Kommissionen for hans påstand om erstatning for det tab, som han hævdede at have lidt som følge af den angiveligt ulovlige adfærd udvist af Europa-Kommissionen og Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) i forbindelse med hans ophør som medlem af Kommissionen den 16. oktober 2012.

Retsforskrifter

Forordning (EF) nr. 1073/1999

- 2 Artikel 1, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1073/1999 af 25. maj 1999 om undersøgelser, der foretages af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) (EFT 1999, L 136, s. 1), bestemte:

»Inden for de forskellige institutioner, organer, kontorer og agenturer, der er oprettet ved eller på grundlag af traktaterne (i det følgende benævnt »institutioner, organer, kontorer og agenturer«), foretager kontoret administrative undersøgelser, der har til formål:

- at bekæmpe svig, bestikkelse og enhver anden ulovlig aktivitet, der skader Det Europæiske Fællesskabs interesser
- at undersøge alvorlige tilfælde i forbindelse med udøvelse af arbejdet, der kan indebære manglende opfyldelse af tjenestemænds eller de øvrige ansattes forpligtelser, der kan medføre en disciplinærsag eller i givet fald en straffesag, eller manglende opfyldelse af lignende forpligtelser hos medlemmerne af institutioner og organer, ledere af kontorer og agenturerne og de ansatte i institutioner, organer, kontorer og agenturer, der ikke er omfattet af vedtægten.«

- 3 Denne forordnings artikel 2 bestemte nærmere:

»I nærværende forordning forstås ved »administrative undersøgelser« (i det følgende benævnt »undersøgelser«) alle former for kontrol, inspektion og andre foranstaltninger, som gennemføres af kontorets ansatte i forbindelse med varetagelsen af deres opgaver i overensstemmelse med artikel 3 og 4 med henblik på at opfylde de formål, der er fastlagt i artikel 1, og i givet fald fastslå de kontrollerede aktiviteter uregelmæssige karakter. Disse undersøgelser berører ikke medlemsstaternes kompetence på det strafferetlige område.«

- 4 Forordningens artikel 3 og 4 fastsatte reglerne for henholdsvis de eksterne og de interne undersøgelser, som OLAF foretager.

- 5 Samme forordnings artikel 6, stk. 1, bestemte nærmere, at kontorets direktør leder gennemførelsen af undersøgelserne.

- 6 Artikel 9, stk. 1, i forordning nr. 1073/1999 var affattet som følger:

»Ved afslutningen af en undersøgelse, som foretages af kontoret, udarbejder det under direktørens myndighed en afsluttende rapport, som bl.a. indeholder oplysninger om de konstaterede forhold, i givet fald det økonomiske tab og konklusionerne af undersøgelsen, herunder henstillinger fra kontorets direktør om, hvorledes undersøgelsen bør følges op.«

7 Forordningens artikel 11, stk. 1 og 6-8, fastsatte:

»1. Overvågningsudvalget styrker kontorets uafhængighed ved hjælp af regelmæssig kontrol af udøvelsen af undersøgelsesfunktionen.

Overvågningsudvalget afgiver på anmodning af direktøren eller på eget initiativ udtalelser til direktøren om kontorets virksomhed, uden dog at gribe ind i de igangværende undersøgelses forløb.

[...]

6. Overvågningsudvalget udpeger selv sin formand. Det fastsætter selv sin forretningsorden. [...]

7. Direktøren sender hvert år [O]vervågningsudvalget programmet for kontorets aktiviteter [...]. Direktøren underretter udvalget om de tilfælde, hvor det er nødvendigt at fremsende oplysninger til en medlemsstats retslige myndigheder.

8. Overvågningsudvalget afgiver mindst en aktivitetsrapport pr. år, som det sender til institutionerne. Udvalget kan forelægge rapporter om resultaterne og opfølgningen af de undersøgelser, som kontoret foretager, for Europa-Parlamentet, Rådet, Kommissionen og Revisionsretten.«

Afgørelse 1999/396/EF, EKSF, Euratom

- 8 Artikel 4 i Kommissionens afgørelse 1999/396/EF, EKSF, Euratom af 2. juni 1999 om betingelser og regler for interne undersøgelser i forbindelse med bekæmpelse af svig, korrupsion og alle andre ulovlige aktiviteter til skade for Fællesskabernes interesser (EFT 1999, L 149, s. 57) bestemmer følgende i stk. 1:

»Såfremt det afsløres, at et medlem af, en tjenestemand eller anden ansat i Kommissionen kunne være personligt involveret, skal den pågældende hurtigt underrettes, såfremt der ikke er risiko for, at dette skader undersøgelsen. Under alle omstændigheder kan der ikke drages konklusioner, som med navns nævnelse berører et medlem, en tjenestemand eller en anden ansat i Kommissionen, efter undersøgelsens afslutning, uden at den pågældende har fået mulighed for at udtale sig om de faktiske omstændigheder, som berører ham.«

Forretningsordenen for OLAF-Overvågningsudvalget

- 9 Artikel 13 i forretningsordenen for OLAF-Overvågningsudvalget (EUT 2011, L 308, s. 114) bestemmer i stk. 5:

»Sager, hvor det er nødvendigt at fremsende oplysninger til en medlemsstats retsmyndigheder, undersøges på grundlag af oplysningerne fra generaldirektøren for OLAF og i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 1073/1999. Opfølgningen sker også på dette grundlag.

Specielt anmoder Overvågningsudvalget, inden oplysningerne fremsendes, om adgang til de pågældende undersøgelser for at vurdere, om de grundlæggende rettigheder og de proceduremæssige garantier overholdes. Når sekretariatet har fået adgang til dokumenterne inden for en frist, som sikrer overensstemmelse med denne funktion, forbereder de ordførere, som er udpeget til at undersøge sagerne, deres præsentation på udvalgets plenarmøde. [...]

Udvalget udpeger ordførere, som skal gennemgå disse undersøgelser og om nødvendigt afgive en udtalelse.«

Forordning (EU, Euratom) nr. 883/2013

- 10 Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 883/2013 af 11. september 2013 om undersøgelser, der foretages af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF), og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1073/1999 og Rådets forordning (Euratom) nr. 1074/1999 (EUT 2013, L 248, s. 1) har ophævet og erstattet forordning nr. 1073/1999.
- 11 Artikel 7, stk. 4, i forordning nr. 883/2013 er affattet således:
- »Hvis en undersøgelse omfatter både eksterne og interne forhold, finder henholdsvis artikel 3 og 4 anvendelse.«

OLAF's retningslinjer til personalet om undersøgelsesprocedurer

- 12 Artikel 5 i OLAF's retningslinjer til personalet om undersøgelsesprocedurer i den affattelse, der var gældende på tidspunktet for de faktiske omstændigheder (herefter »OLAF's retningslinjer«), bestemte:
- »1. Kontoret for udvælgelse og kontrol af undersøgelser kan om nødvendigt kontakte kilden og den EU-institution eller det EU-organ, -kontor eller -agentur, der er berørt, for at afklare situationen og indhente yderligere dokumentation om de oprindelige oplysninger. Det kan også foretage søgninger i databaser og høre øvrige relevante kilder, som OLAF har adgang til. Når det er nødvendigt at indsamle yderligere oplysninger til støtte for udvælgelsesprocessen, kan kontoret for udvælgelse og kontrol af undersøgelser bl.a. gøre følgende:
- a) [i]ndsamle dokumenter og oplysninger
  - b) [i]ndsamle oplysninger inden for rammerne af operationelle møder
  - c) [i]ndhente erklæringer fra personer, der kan give relevante oplysninger
  - d) [f]oretage informationsrejser til medlemsstaterne.
2. Når kilden er en whistleblower, skal kontoret for udvælgelse og kontrol af undersøgelser inden for en frist på 60 dage oplyse vedkommende om, hvor lang tid det vil tage at træffe passende foranstaltninger.
3. Udtalelsen om, hvorvidt der skal indledes en undersøgelse eller koordineringssag, skal baseres på en afvejning af, om oplysningerne falder inden for OLAF's kompetenceområde, om der foreligger tilstrækkelige oplysninger til at indlede en undersøgelse eller koordineringssag, og om oplysningerne falder inden for de prioriteringer for kontorets undersøgelsespolitik, som generaldirektøren har opstillet.
4. Ved vurderingen af, om OLAF har kompetence til at handle, skal der tages hensyn til de relevante EU-forordninger, afgørelser, interinstitutionelle aftaler og andre retlige instrumenter vedrørende beskyttelse af EU's finansielle interesser og andre EU-interesser. Ved vurderingen af, om oplysningerne er tilstrækkelige til at indlede en undersøgelse eller koordineringssag, tages der hensyn til kildens pålidelighed og påstandenes troværdighed. Der skal desuden tages højde for alle oplysninger, der indsamles i udvælgelsesprocessen, når der træffes beslutning om at indlede en undersøgelse eller en koordineringssag. Prioriteringerne for kontorets undersøgelsespolitik fastsætter de kriterier, der skal anvendes for at afgøre, om oplysninger er omfattet af en fastsat undersøgelsesprioritet.

5. Kontoret for udvælgelse og kontrol af undersøgelser afgiver en udtalelse om indledning eller afvisning af en sag til generaldirektøren senest to måneder efter registreringen af de modtagne oplysninger.«

13 Artikel 11, stk. 6, i OLAF's retningslinjer bestemte nærmere:

»Medlemmerne af undersøgelsesenheden udfører følgende undersøgelsesaktiviteter efter fremvisning af generaldirektørens skriftlige erklæring, som beviser deres identitet og funktion samt den undersøgelsesaktivitet, de har bemyndigelse til at udføre:

- a) [s]amtaler med berørte personer
- b) [i]nspektioner af lokaler
- c) [k]ontroller på stedet
- d) [k]riminaltekniske foranstaltninger
- e) [k]ontroller og inspektioner, der er underlagt sektorspecifikke regler.«

14 Artikel 12, stk. 3, i OLAF's retningslinjer fastsatte:

»Hvis undersøgelsesenheden har til hensigt at foretage en undersøgelsesaktivitet, som ligger uden for det eksisterende undersøgelsesområde eller koordineringssagen, indgiver den en anmodning om at udvide undersøgelsesområdet eller koordineringssagen til kontoret for udvælgelse og kontrol af undersøgelser. Kontoret for udvælgelse og kontrol af undersøgelser kontrollerer den foreslåede udvidelse af undersøgelsesområdet eller koordineringssagen og afgiver udtalelse til generaldirektøren, på grundlag af hvilken han træffer beslutning.«

Sagens baggrund

15 Ved Det Europæiske Råds afgørelse 2010/80/EU af 9. februar 2010 om udnævnelse af Europa-Kommissionen (EUT 2010, L 38, s. 7) blev John Dalli udnævnt til medlem af Kommissionen for perioden fra den 10. februar 2010 til den 31. oktober 2014. Han blev af formanden for Kommissionen tildelt sagsområdet sundhed og forbrugerpolitik.

16 Efter at Kommissionen den 21. maj 2012 havde modtaget en klage fra selskabet Swedish Match (herefter »klageren«) med beskyldninger vedrørende John Dallis adfærd, indledte OLAF den 25. maj 2012 en undersøgelse (herefter »OLAF's undersøgelse«).

17 Den 16. juli og den 17. september 2012 blev John Dalli hørt af OLAF.

18 Den 15. oktober 2012 blev OLAF's rapport sendt til Kommissionens generalsekretær, stilet til Kommissionens formand. Denne rapport var ledsaget af en skrivelse, der var underskrevet af OLAF's generaldirektør (herefter »OLAF's direktør«), med en sammenfatning af undersøgelsens hovedkonklusioner.

19 Den 16. oktober 2012 mødtes John Dalli med formanden for Kommissionen. Samme dag underrettede Kommissionens formand Republikken Maltas premierminister og formanden for henholdsvis Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union om, at John Dalli var trådt tilbage. Kommissionen udsendte ligeledes en pressemeddelelse om hans tilbagetræden.

- 20 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 24. december 2012 anlagde John Dalli sag med påstand om annullation af »[d]en mundtlige afgørelse, som formanden for [Kommissionen] traf den 16. oktober 2012 om at bringe [hans] hverv til ophør med umiddelbar virkning«, og om en symbolsk erstatning på 1 EUR for den lidte ikke-økonomiske skade og en foreløbig erstatning på 1 913 396 EUR for det økonomiske tab.
- 21 Ved Rettens dom af 12. maj 2015, Dalli mod Kommissionen (T-562/12, EU:T:2015:270), blev Kommissionen frifundet.
- 22 Hvad for det første angår annullationspåstanden fandt Retten, at John Dalli mundtligt havde meddelt, at han trådte tilbage, uden at formanden for Kommissionen havde anmodet ham herom som omhandlet i artikel 17, stk. 6, TEU. Da det ikke var blevet godtgjort, at en sådan anmodning – der udgjorde den af appellanten anfægtede retsakt – forelå, fandt Retten, at annullationspåstanden måtte afvises.
- 23 Hvad for det andet angår erstatningspåstandene fandt Retten, at eftersom den havde fastslået, at det ikke var godtgjort, at der forelå en anmodning om tilbagetræden, kunne det ikke i forhold til Kommissionen fastslås, at der forelå en ulovlighed i denne henseende. Hvad angår den subsidiære påstand om manglende samtykke i forbindelse med annullationspåstanden fastslog Retten, at dette forhold ikke var godtgjort. Retten udledte heraf, at der ikke var ført bevis for det af John Dalli anførte om, at Kommissionen eller dens formand havde begået fejl, og den forkastede derfor erstatningspåstandene som ugrundede.
- 24 Den 21. juni 2015 iværksatte John Dalli appel til prøvelse af denne dom. Denne appel blev forkastet ved kendelse af 14. april 2016, Dalli mod Kommissionen (C-394/15 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2016:262).

Søgsmålet for Retten og den appellerede dom

- 25 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 28. juni 2017 anlagde John Dalli sag med påstand om, at Kommissionen tilpligtedes at betale ham en erstatning på et beløb, foreløbigt opgjort til 1 000 000 EUR, for tab, herunder navnlig den ikke-økonomiske skade, som han havde lidt som følge af den angiveligt ulovlige adfærd udvist af Kommissionen og OLAF i forbindelse med hans udtræden af tjenesten som medlem af Kommissionen den 16. oktober 2012.
- 26 Til støtte for søgsmålet gjorde John Dalli syv klagepunkter gældende vedrørende den ulovlige adfærd, der var udvist af OLAF, nemlig for det første om ulovligheden af afgørelsen om at indlede undersøgelsen, for det andet om fejl med hensyn til karakteriseringen af undersøgelsen og udvidelsen af denne, for det tredje om tilsidesættelse af principperne for indsamling af beviser samt urigtig gengivelse og forfalskning af beviser, for det fjerde om tilsidesættelse af retten til forsvar, af artikel 4 i afgørelse 1999/396 og af artikel 18 i OLAF's retningslinjer, for det femte om tilsidesættelse af artikel 11, stk. 7, i forordning nr. 1073/1999 og af artikel 13, stk. 5, i forretningsordenen for OLAF-Overvågningsudvalget, for det sjette om tilsidesættelse af princippet om uskyldsformodning, af artikel 8 i forordning nr. 1073/1999, af artikel 339 TEUF og af retten til beskyttelse af personoplysninger og for det syvende om tilsidesættelse af artikel 4 i forordning nr. 1073/1999, af artikel 4 i afgørelse 1999/396 og af aftalememorandummet vedrørende en adfærdskodeks, der skal sikre en rettidig udveksling af oplysninger mellem OLAF og Kommissionen, for så vidt angår OLAF's interne undersøgelser i Kommissionen. Desuden fremførte John Dalli to klagepunkter vedrørende Kommissionens retsstridige adfærd.
- 27 Ved særskilt dokument indleveret til Domstolens Justitskontor den 13. september 2017 rejste Kommissionen en formalitetsindsigelse.

- 28 Ved den appellerede dom forkastede Retten denne formalitetsindsigelse og forkastede dernæst samtlige klagepunkter, som John Dalli havde rejst mod OLAF og Kommissionen.
- 29 Desuden fastslog Retten for fuldstændighedens skyld, at John Dalli hverken havde godtgjort, at der var en tilstrækkeligt direkte årsagsforbindelse mellem den anfægtede adfærd og det hævdede tab, eller at et sådant tab forelå.
- 30 Følgelig frifandt Retten Kommissionen i det hele i det søgsmål, som John Dalli havde anlagt.

Parternes påstande

31 John Dalli har nedlagt følgende påstande i appelskriftet:

- Den appellerede dom ophæves.
- Appellinstævnte tilpligtes at erstatte det tab, som John Dalli har lidt, især den ikke-økonomiske skade, og som foreløbigt kan opgøres til 1 000 000 EUR.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne i begge instanser.

32 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Appellen forkastes.
- John Dalli tilpligtes at betale sagsomkostningerne ved Domstolen og ved Retten.

Om appellen

- 33 John Dalli har fremsat syv anbringender. Det første til det sjette anbringende vedrører forkastelsen af de seks første klagepunkter vedrørende OLAF's adfærd, der blev fremført i første instans. Det syvende anbringende vedrører Rettens konstateringer med hensyn til, om der faktisk er lidt et tab, og om der er en årsagsforbindelse mellem OLAF's adfærd og det påberåbte tab.
- 34 Kommissionen har indledningsvis præciseret, at selv om den af procesøkonomiske hensyn ikke har fundet det hensigtsmæssigt at iværksætte en kontraappel, er den ikke desto mindre af den opfattelse, at søgsmålet i første instans burde have været afvist, og at Domstolen af egen drift kan undersøge den fejl, som Retten begik på dette punkt.
- 35 I denne henseende er Domstolen i nærværende sag af den opfattelse, at det er hensigtsmæssigt uden videre at træffe afgørelse om sagens realitet (jf. analogt dom af 23.10.2007, Polen mod Rådet, C-273/04, EU:C:2007:622, præmis 33, og af 7.3.2013, Schweiz mod Kommissionen, C-547/10 P, EU:C:2013:139, præmis 47).
- 36 Kommissionen har i øvrigt gjort gældende, at samtlige de anbringender, som er fremsat af John Dalli, er irrelevante.

Spørgsmålet, om samtlige anbringender er irrelevante

Parternes argumentation

- 37 Kommissionen har anført, at tre betingelser skal være opfyldt, for at Unionen kan ifalde ansvar uden for kontraktforhold, nemlig at den adfærd, der lægges EU-institutionen til last, er retsstridig, at der faktisk er lidt et tab, og at der er en årsagsforbindelse mellem denne adfærd og tabet. Når en af disse betingelser ikke er opfyldt, bør erstatningspåstanden forkastes, uden at det er nødvendigt at undersøge de to andre betingelser.
- 38 Det første til det sjette anbringende, der er gjort gældende til støtte for appellen, vedrører den adfærd, som foreholdes OLAF, mens det syvende anbringende udelukkende vedrører spørgsmålet, om der foreligger en ikke-økonomisk skade. Kommissionen er af den opfattelse, at John Dalli således ikke har fremsat noget anbringende vedrørende betingelsen om, at der skal være en årsagsforbindelse mellem OLAF's adfærd og det hævdede tab. Ifølge Kommissionen kan John Dalli ikke hævde, at det syvende anbringende ligeledes vedrører en sådan årsagsforbindelse, eftersom han i sin argumentation til støtte for dette anbringende i appelskriftet specifikt har henvist til den appellerede doms præmis 225, der kun vedrører tabet, og ikke har bestridt begrundelsen vedrørende den manglende årsagsforbindelse i den appellerede doms præmis 224.
- 39 Det følger heraf, at de anbringender, som John Dalli har fremsat, ikke rejser tvivl om den begrundelse, hvormed Retten konstaterede, at det ikke var godtgjort, at der var en årsagsforbindelse mellem OLAF's adfærd og det af John Dalli hævdede tab. Eftersom denne begrundelse er tilstrækkelig til at begrunde den appellerede doms konklusion, er disse anbringender irrelevante, og appellen skal derfor forkastes i sin helhed.
- 40 John Dalli har gjort gældende, at denne argumentation skal forkastes.

Domstolens bemærkninger

- 41 Det fremgår af Domstolens faste praksis, at Unionens ansvar uden for kontraktforhold som omhandlet i artikel 340, stk. 2, TEUF forudsætter, at en række betingelser er opfyldt, nemlig at den adfærd, som Unionens institutioner lægges til last, har været retsstridig, at der foreligger et virkeligt tab, og at der er en årsagssammenhæng mellem denne adfærd og det hævdede tab (dom af 5.9.2019, Den Europæiske Union mod Guardian Europe og Guardian Europe mod Den Europæiske Union, C-447/17 P og C-479/17 P, EU:C:2019:672, præmis 147 og den deri nævnte retspraksis).
- 42 Så snart en af betingelserne for at pålægge Unionen ansvar uden for kontraktforhold ikke er opfyldt, må sagsøgte i overensstemmelse med Domstoles praksis frifindes i det hele, uden at det er nødvendigt at undersøge de øvrige betingelser for et sådant ansvar (dom af 5.9.2019, Den Europæiske Union mod Guardian Europe og Guardian Europe mod Den Europæiske Union, C-447/17 P og C-479/17 P, EU:C:2019:672, præmis 148 og den deri nævnte retspraksis).
- 43 I det foreliggende tilfælde er det ubestridt, at de anbringender, som er fremsat af John Dalli, vedrører betingelserne om, at den adfærd, som foreholdes OLAF, skal være retsstridig, og at det tab, som John Dalli hævder at have lidt, faktisk skal foreligge. Derimod er parterne uenige om, hvorvidt det syvende anbringende, som er gjort gældende til støtte for appellen, ligeledes delvist vedrører betingelsen om, at der skal være en årsagsforbindelse mellem denne adfærd og tabet.
- 44 I denne forbindelse kan Kommissionen for det første ikke af den omstændighed, at John Dalli kun har nævnt den appellerede doms præmis 225 i sin argumentation til støtte for det syvende anbringende, udlede, at han med dette anbringende ikke anfægter Rettens konstateringer vedrørende spørgsmålet, om der er en årsagsforbindelse mellem OLAF's adfærd og det påberåbte tab.

- 45 Det skal nemlig på den ene side fastslås, at Retten i den appellerede doms præmis 224 ikke foretog en fuldstændig undersøgelse af denne betingelse. Retten begrænsede sig i denne præmis til at konstatere, at John Dalli ikke havde fremlagt oplysninger, der kunne godtgøre, at den hævdede ikke-økonomiske skade forelå, og til at afvise, at der var en forbindelse mellem ophøret af hans tjeneste ved Kommissionen og den påberåbte skade. Retten fastslog derimod ikke generelt, at John Dalli ikke havde godtgjort, at der var en forbindelse mellem OLAF's adfærd og denne skade.
- 46 På den anden side fandt Retten i den appellerede doms præmis 225, at John Dalli ikke havde godtgjort, at »den anfægtede adfærd på grund af sin alvor kunne påføre ham et [...] tab«. Retten fandt således, at John Dalli hverken havde bevist, at der faktisk forelå et tab, eller at der var en årsagsforbindelse mellem denne adfærd og tabet.
- 47 Konklusionen om, at John Dalli ikke havde godtgjort, at der var en tilstrækkeligt direkte årsagsforbindelse mellem den anfægtede adfærd og det hævdede tab, er i øvrigt alene anført i den appellerede doms præmis 226.
- 48 For det andet har John Dalli med sit syvende anbringende bl.a. gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved ikke at tage hensyn til Unionens retsinstansers praksis, hvoraf det følger, at hvis en person offentligt forbindes med en fejl, eller krænkende bedømmelser af den pågældende udbredes vidt, lider denne person en ikke-økonomisk skade på grund af skaden på sit omdømme.
- 49 John Dalli har med dette anbringende således gjort gældende, at det er tilstrækkeligt at fastslå, at der er udvist en sådan adfærd fra institutionernes side, for at godtgøre både, at der foreligger et tab, og at der er en årsagsforbindelse mellem denne adfærd og tabet.
- 50 Under disse omstændigheder må det lægges til grund, at John Dalli med det syvende anbringende har rejst tvivl om Rettens konstatering af, at det ikke var blevet godtgjort, at der var en årsagsforbindelse mellem OLAF's adfærd og det af appellanten hævdede tab. Følgelig skal Kommissionens argument om irrelevansen af samtlige de anbringender, som John Dalli har fremsat til støtte for appellen, forkastes.

Det første anbringende vedrørende afgørelsen om at indlede undersøgelsen

Det første anbringendes første led

– Parternes argumentation

- 51 Med det første anbringendes første led har John Dalli gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 56-58 at fastslå, at hverken artikel 1, stk. 3, i forordning nr. 1073/1999 eller artikel 5 i OLAF's retningslinjer udgør EU-retlige regler, der tillægger borgerne rettigheder.
- 52 Den første af disse bestemmelser fastsætter klart og præcist en forpligtelse for OLAF til kun at indlede en undersøgelse, hvis der foreligger en »tilstrækkelig alvorlig mistanke« og »alvorlige tilfælde«. Domstolen har i dom af 10. juli 2003, Kommissionen mod ECB (C-11/00, EU:C:2003:395), og af 10. juli 2003, Kommissionen mod EIB (C-15/00, EU:C:2003:396), bekræftet, at der foreligger en sådan forpligtelse, som beskytter personer, der kan blive omfattet af en undersøgelse foretaget af OLAF.
- 53 Hvad angår den anden af disse bestemmelser gør den indledningen af OLAF's undersøgelse afhængig af, at en række klare og præcise betingelser er opfyldt. Eftersom den således har virkninger for tredjemand, udelukker dens karakter af en generel eller intern regel ikke, at den kan tillægge borgerne rettigheder.

54 Kommissionen har gjort gældende, at det første anbringendes første led skal forkastes som ugrundet eller under alle omstændigheder irrelevant.

– *Domstolens bemærkninger*

55 Det bemærkes, at en af betingelserne for, at Unionen kan ifalde ansvar uden for kontraktforhold i henhold til artikel 340, stk. 2, TEUF, er, at der er sket en tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse af en retsregel, der har til formål at tillægge borgerne rettigheder (dom af 30.5.2017, Safa Nicu Sepahan mod Rådet, C-45/15 P, EU:C:2017:402, præmis 29 og den deri nævnte retspraksis).

56 Det skal i denne forbindelse for det første bemærkes, at Retten i den appellerede doms præmis 56 fastslog, at artikel 1, stk. 3, i forordning nr. 1073/1999 ikke kan anses for at være en sådan retsregel, eftersom denne bestemmelse er begrænset til at angive OLAF's formål og opgaver i forbindelse med administrative undersøgelser.

57 John Dallis argument om, at denne vurdering er behæftet med en retlig fejl, fordi den ikke tager hensyn til den omstændighed, at denne bestemmelse forudsætter, at to betingelser er opfyldt, for at en OLAF-undersøgelse kan indledes, nemlig at der foreligger en »tilstrækkelig alvorlig mistanke« og »alvorlige tilfælde«, kan ikke tiltrædes.

58 For det første præciseres det nemlig i den nævnte bestemmelse, at OLAF's administrative undersøgelser har »til formål« at »undersøge alvorlige tilfælde«, der kan medføre indledning af en sag. Da en OLAF-undersøgelse således i henhold til samme bestemmelse har til formål at undersøge alvorlige tilfælde, kan det ikke anses for at være en forudgående betingelse for indledning af en sådan undersøgelse, at et sådant alvorligt tilfælde foreligger.

59 Selv om det faktisk fremgår af Domstolens praksis, at en OLAF-undersøgelse kun kan indledes, hvis der foreligger en tilstrækkelig alvorlig mistanke om svig, korrupsion eller anden ulovlig virksomhed, der kan skade Unionens finansielle interesser (jf. i denne retning dom af 10.7.2003, Kommissionen mod ECB, C-11/00, EU:C:2003:395, præmis 141, og af 10.7.2003, Kommissionen mod EIB, C-15/00, EU:C:2003:396, præmis 164), følger denne betingelse ikke, således som generaladvokaten har anført i punkt 50 i forslaget til afgørelse, af artikel 1, stk. 3, i forordning nr. 1073/1999, der i øvrigt ikke henviser til begrebet »tilstrækkelig alvorlig mistanke«.

60 For det andet fastslog Retten i den appellerede doms præmis 57, at artikel 5 i OLAF's retningslinjer ikke udgør en retsregel, der har til formål at tillægge borgerne rettigheder, idet den herved støttede sig til kvalificeringen af disse retningslinjer som »interne regler« og til det forhold, at denne artikel beskriver den udvælgelsesproces, der er indført i OLAF med henblik på at sikre, at kontorets undersøgelser gennemføres på en logisk og sammenhængende måde.

61 Det følger heraf, at Rettens vurdering i denne præmis ikke udelukkende er baseret på kvalificeringen af den nævnte artikel som en »intern regel«, men ligeledes er støttet på dennes indhold.

62 Det fremgår imidlertid af selve ordlyden af artikel 5 i OLAF's retningslinjer, at denne bestemmelse har til formål at fastsætte betingelserne for afgivelse af en udtalelse til OLAF's direktør i forbindelse med en udvælgelsesproces, og at den opregner de forhold, der skal tages hensyn til under denne proces, uden at fastsætte forudgående betingelser for OLAF's indledning af en undersøgelse.

63 Under disse omstændigheder kan John Dalli ikke med føje hævde, at Retten begik en retlig fejl ved at fastslå, at denne artikel ikke udgør en retsregel, som har til formål at tillægge borgerne rettigheder.

64 Følgelig skal det første anbringendes første led forkastes som ugrundet.

Det første anbringendes andet led

– Parternes argumentation

- 65 Med det første anbringendes andet led har John Dalli anført, at Retten med urette fastslog, at pligten til at udvise omhu ikke var blevet tilsidesat.
- 66 For det første gengav Retten i den appellerede doms præmis 68 de faktiske omstændigheder urigtigt ved ikke at præcisere, at det »meget korte tidsrum« eller det »korte tidsrum« mellem fremsendelsen af oplysningerne i klagen og beslutningen om at indlede undersøgelsen ikke var en dag, men nogle timer.
- 67 For det andet kan det i modsætning til, hvad der fremgår af nævnte præmis 68, ikke udledes af udtalelsen fra kontoret for udvælgelse og kontrol af undersøgelser, at dette kontor foretog søgninger vedrørende klageren og to andre berørte personer, for så vidt som OLAF-Overvågningsudvalget (herefter »Overvågningsudvalget«) havde anført, at det ud over oplysningerne vedrørende spørgsmålet, om de personer og virksomheder, hvis navne var anført i klagen, fandtes, ikke havde fundet oplysninger, der bekræftede, at der var foretaget kontroller af OLAF. OLAF foretog således ikke den minutiøse gennemgang, som det skulle foretage.
- 68 For det tredje er den appellerede dom utilstrækkeligt begrundet, idet den ikke angiver grundene til, at der ikke blev taget hensyn til Overvågningsudvalgets udtalelse.
- 69 For det fjerde begik Retten en retlig fejl ved at fastslå, at OLAF havde foretaget en tilstrækkelig undersøgelse af de beskyldninger, der var rettet mod John Dalli i klagen, inden kontoret besluttede at indlede en undersøgelse herom.
- 70 Retten redegjorde således ikke i tilstrækkeligt omfang for de faktiske omstændigheder, som John Dalli henviste til, og for grunden til, at disse ikke kunne vurderes inden indledningen af undersøgelsen, selv om det ville have været muligt at undersøge bl.a. klagerens synspunkt i de sager, som John Dalli var blevet forelagt, og klagerens forhold til Kommissionen.
- 71 Rettens vurdering i den appellerede doms præmis 73, hvorefter OLAF kan indlede en undersøgelse på grundlag af oplysninger indeholdt i en klage, når disse er præcise og udførlige, uden at foretage de nødvendige kontroller med henblik på at vurdere troværdigheden af de pågældende beskyldninger, er desuden fejlagtig. Retten burde ligeledes i den appellerede doms præmis 74 have fastslået, at OLAF var forpligtet til at sikre, at der ikke forelå en interessekonflikt, selv om det ikke åbenbart fremgik af de modtagne oplysninger, at en sådan konflikt kunne foreligge.
- 72 Kommissionen har gjort gældende, at det første anbringendes andet led skal delvis afvises, delvis forkastes som ugrundet.

– Domstolens bemærkninger

- 73 Hvad for det første angår John Dallis argument om, at Retten i den appellerede doms præmis 68 gengav de faktiske omstændigheder urigtigt, bemærkes, at ifølge artikel 256, stk. 1, andet afsnit, TEUF og artikel 58, stk. 1, i statuten for Den Europæiske Unions Domstol er en appel begrænset til retsspørgsmål. Det er derfor alene Retten, der har kompetence til at fastlægge og bedømme de relevante faktiske omstændigheder såvel som til at vurdere beviserne. Bedømmelsen af disse faktiske omstændigheder og beviser er således ikke et retsspørgsmål, der som sådan kan efterprøves af Domstolen under en appelsag, medmindre disse omstændigheder og beviser er blevet urigtigt gengivet (dom af 28.5.2020, Asociación de fabricantes de morcilla de Burgos mod Kommissionen, C-309/19 P, EU:C:2020:401, præmis 10 og den deri nævnte retspraksis).

- 74 Retten nævnte ikke i den appellerede doms præmis 68 præcist, hvor lang tid der forløb fra Kommissionens modtagelse af oplysninger til indledningen af OLAF's undersøgelse.
- 75 Eftersom de gældende regler ikke fastsætter noget bindende krav i denne henseende, kan det imidlertid ikke foreholdes Retten, at den ikke angav, præcist hvor længe der forløb mellem disse to begivenheder.
- 76 Hvad angår udtrykkene et »meget kort tidsrum« og et »kort tidsrum«, som Retten anvendte i denne præmis, er de på ingen måde uforenelige med det tidsrum på nogle timer, som John Dalli har henvist til. Uden at det er fornødent at tage stilling til varigheden af det omhandlede tidsrum må det derfor konstateres, at anvendelsen af disse udtryk ikke kan udgøre en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder.
- 77 For det andet har John Dalli med sine argumenter om, at Retten med urette udledte af udtalelsen fra kontoret for udvælgelse og kontrol af undersøgelser, at OLAF havde foretaget søgninger vedrørende klageren og to af de berørte personer, rejst tvivl om Rettens bedømmelse af de faktiske omstændigheder i den appellerede doms præmis 68.
- 78 Eftersom der ikke med disse argumenter henvises til nogen urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder, der har ført til denne bedømmelse, skal de i overensstemmelse med den i præmis 73 ovenfor nævnte praksis fra Domstolen afvises. For så vidt som disse argumenter skal forstås således, at der herved gøres opmærksom på en urigtig gengivelse af Overvågningsudvalgets udtalelse, bemærkes under alle omstændigheder, at de uddrag af denne udtalelse, som er citeret i appelskriftet, ikke modsiger Rettens konstateringer i den appellerede doms præmis 68.
- 79 For det tredje skal det hvad angår den angivelige begrundelsesmangel i den appellerede dom bemærkes, at i henhold til Domstolens faste praksis indebærer begrundelsespligten ikke, at Retten skal fremkomme med en udtømmende fremstilling og et for et behandle alle de argumenter, der er fremført af parterne i sagen, idet Rettens begrundelse således kan fremgå indirekte, forudsat at de berørte parter kan få kendskab til begrundelsen for, at Retten ikke har godtaget deres argumenter, og at Domstolen kan råde over de oplysninger, der er nødvendige for, at den kan udøve sin prøvelsesret (dom af 25.6.2020, SatCen mod KF, C-14/19 P, EU:C:2020:492, præmis 96 og den deri nævnte retspraksis).
- 80 I den foreliggende anførte Retten i den appellerede doms præmis 68 de forhold, på grundlag af hvilke den fandt, at OLAF havde foretaget søgninger vedrørende klageren og to af de berørte personer. Desuden anførte Retten i dommens præmis 69-74 de grunde, der fik den til at fastslå, at OLAF ikke havde pligt til at foretage yderligere kontroller, inden det indledte sin undersøgelse.
- 81 Denne begrundelse er tilstrækkelig til, at John Dalli kan forstå grundene til, at hans argumentation blev forkastet, og til, at Domstolen kan udøve sin prøvelsesret, uden at det er fornødent, at Retten specifikt tager stilling til Overvågningsudvalgets udtalelse.
- 82 For det fjerde bemærkes med hensyn til den retlige fejl i relation til OLAF's undersøgelse af de fremsendte oplysninger, som Retten angiveligt begik, at således som det fremgår af præmis 59 ovenfor, kan en OLAF-undersøgelse kun indledes, når der foreligger en tilstrækkelig alvorlig mistanke om svig, korruption eller anden ulovlig virksomhed, der kan skade Unionens finansielle interesser.
- 83 Det følger af denne betingelse, at den blotte fremsendelse af en klage til OLAF kun kan begrunde, at der indledes en undersøgelse, hvis OLAF har foretaget en første vurdering af de beskyldninger, som klagen indeholder.
- 84 Som det fremgår af præmis 58 ovenfor, har OLAF imidlertid ikke pligt til at foretage kontroller med henblik på en fuldstændig vurdering af, om disse beskyldninger er velbegrundede, inden der indledes en undersøgelse, eftersom det fremgår af artikel 2 i forordning nr. 1073/1999, at en sådan undersøgelse netop har til formål i givet fald at fastslå de kontrollerede aktiviteters uregelmæssige

karakter. I henhold til denne forordnings artikel 3 og 4 råder OLAF i øvrigt først over undersøgelsesmidler, der gør det muligt for det at gennemføre denne kontrol, efter at undersøgelsen er indledt.

- 85 Følgelig begik Retten ikke en retlig fejl, da den i den appellerede doms præmis 70 og 71 fastslog, at det ikke påhvilede OLAF inden indledningen af en undersøgelse at foretage en grundig vurdering af de modtagne oplysninger, men at OLAF derimod omhyggeligt og upartisk skulle undersøge alle de omhandlede forhold, herunder navnlig kildens pålidelighed og påstandenes troværdighed, med henblik på at afgøre, om disse oplysninger var tilstrækkelige til at begrunde indledningen af en sådan undersøgelse.
- 86 Retten kunne med føje i den appellerede doms præmis 73 lægge til grund, at den præcise og udførlige karakter af de oplysninger, som OLAF havde modtaget, umiddelbart kunne godtgøre troværdigheden af disse oplysninger i tilstrækkelig grad. Retten fastslog ligeledes med rette i dommens præmis 74, at OLAF ikke – i mangel af oplysninger i sagsakterne, hvoraf det klart fremgik, at der forelå en manipulation eller en interessekonflikt – skulle foretage søgninger med henblik på at undersøge pålideligheden af kilden til de nævnte oplysninger.
- 87 Det følger heraf, at Retten ikke begik en retlig fejl, da den i den appellerede doms præmis 72 fastslog, at OLAF ikke inden indledningen af undersøgelsen skulle tage stilling til de forhold, som Dalli påberåbte sig i stævningen i første instans, vedrørende klagerens synspunkt i de sager, som John Dalli var blevet forelagt, og klagerens formodede forhold til Kommissionen.
- 88 Følgelig skal det første anbringendes andet led delvis afvises, delvis forkastes som ugrundet. Det følger heraf, at det første anbringende skal forkastes i sin helhed.

Det andet anbringende vedrørende udvidelsen af undersøgelsen

Det andet anbringendes første led

– Parternes argumentation

- 89 Med det andet anbringendes første led har John Dalli gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 84-89 – i strid med forordning nr. 1073/1999 – at fastslå, at en intern OLAF-undersøgelse kunne udvides til at omfatte forhold, som hører under en ekstern undersøgelse foretaget af OLAF. John Dalli har gjort gældende, at selv om EU-lovgiver i artikel 7, stk. 4, i forordning nr. 883/2013, der ophævede forordning nr. 1073/1999, udtrykkeligt har fastsat, at en og samme undersøgelse kan omfatte både eksterne og interne forhold, var dette ikke muligt i henhold til forordning nr. 1073/1999, som i et sådant tilfælde foreskrev, at der skulle indledes to særskilte undersøgelser.
- 90 Kommissionen har gjort gældende, at det andet anbringendes første led skal forkastes som ugrundet eller under alle omstændigheder irrelevant.

– Domstolens bemærkninger

- 91 I forordning nr. 1073/1999 sondres der mellem eksterne undersøgelser, der foretages på stedet i medlemsstaterne og i tredjelande, og interne undersøgelser, der foretages inden for Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer. Disse to undersøgelsestyper reguleres af henholdsvis artikel 3 og 4 i denne forordning.

- 92 Ved Rettens stillingtagen til John Dallis argument om en ulovlig udvidelse af området for OLAF's undersøgelse konstaterede den i den appellerede doms præmis 84, at forordning nr. 1073/1999 ikke indeholdt nogen bestemmelse om »mulighed for at udvide området for en undersøgelse fra en intern til en ekstern undersøgelse og omvendt«. Retten tilføjede i dommens præmis 86, at det ville være i strid med de formål, som OLAF skal forfølge, og med kontorets uafhængighed ikke at tillægge OLAF's direktør beføjelse til at foretage en sådan udvidelse. Retten fremhævede ligeledes i den appellerede doms præmis 87, at artikel 12, stk. 3, i OLAF's retningslinjer udtrykkeligt fastsatte, at en sådan udvidelse var mulig.
- 93 I denne henseende bemærkes indledningsvis, at Rettens begrundelse vedrørende analysen af ordlyden af bestemmelserne i forordning nr. 1073/1999 ikke er behæftet med retlige fejl.
- 94 Det skal dernæst fastslås, Rettens fortolkning af disse bestemmelser i lyset af OLAF's formål kan fremme effektiviteten af OLAF's arbejde, eftersom den tillader, at kontoret inden for rammerne af en og samme procedure udfører undersøgelsesaktiviteter såvel inden for Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer som uden for disse med henblik på at indsamle alle beviser, der gør det muligt at vurdere lovligheden af adfærd, der er underlagt OLAF's kontrol.
- 95 Endelig kan det ikke lægges til grund, at samling af aktiviteter, der hører under en ekstern og en intern undersøgelse, i en enkelt procedure kan fratage de berørte personer proceduremæssige garantier eller mere generelt være til hinder for, at reglerne for OLAF's arbejde anvendes på hver enkelt af disse aktiviteter.
- 96 Det følger derfor ikke af den omstændighed, at EU-lovgiver i artikel 7, stk. 4, i forordning nr. 883/2013 udtrykkeligt har fastsat, at en OLAF-undersøgelse kan omfatte eksterne og interne forhold, at en sådan mulighed var udelukket i henhold til forordning nr. 1073/1999. Henset til de betragtninger, der er anført i de foregående præmisser i denne dom, skal det derimod fastslås, at nævnte artikel 7, stk. 4, mere klart udtrykker de principper, der allerede var gældende i henhold til forordning nr. 1073/1999, og at Retten ikke begik en retlig fejl ved at fastslå, at »udvidelserne af området for en undersøgelse ikke i sig selv [var] ulovlige«.
- 97 Det følger heraf, at det andet anbringendes første led må forkastes som ugrundet.

Det andet anbringendes andet led

– Parternes argumentation

- 98 Med det andet anbringendes andet led har John Dalli gjort gældende, at Retten gengav stævningen i første instans urigtigt ved i den appellerede doms præmis 80 at bemærke, at han ikke i stævningen præcist havde angivet en bestemmelse, der tillægger borgerne rettigheder, og som var blevet tilsidesat af OLAF i det foreliggende tilfælde. Det fremgik nemlig klart af stævningens punkt 92-96, at der var tale om artikel 3 og 4 i forordning nr. 1073/1999.
- 99 Kommissionen har gjort gældende, at det andet anbringendes andet led skal forkastes som ugrundet.

– Domstolens bemærkninger

- 100 Det fremgår af behandlingen af dette anbringendes første led i præmis 91-97 ovenfor, at Retten med føje i den appellerede doms præmis 84-89 fastslog, at OLAF i henhold til forordning nr. 1073/1999 lovligt kunne udvide området for en intern undersøgelse til at omfatte forhold, der hører under en ekstern undersøgelse.

- 101 Desuden har John Dalli hverken anfægtet undersøgelsen i den appellerede doms præmis 91 og 92 af den procedure, som OLAF fulgte med henblik på at udvide sin undersøgelse, eller den konklusion, som Retten nåede frem til i dommens præmis 93, hvorefter John Dalli ikke havde godtgjort, at udvidelserne af OLAF's undersøgelse var ulovlige.
- 102 Selv hvis det antages, at Retten, således som John Dalli har gjort gældende, gengav stævningen i første instans urigtigt ved i den appellerede doms præmis 80 at fastslå, at der ikke heri præcist var angivet en bestemmelse, der tillægger borgerne rettigheder, og som var blevet tilsidesat af OLAF, ville denne fejl følgelig ikke kunne rejse tvivl om, at det andet klagepunkt, som John Dalli fremsatte i første instans, om fejl ved karakteriseringen af undersøgelsen og udvidelsen af denne skulle forkastes.
- 103 Det fremgår af Domstolens faste praksis, at klagepunkter, der er rettet mod præmisser, som er anført for fuldstændighedens skyld, i en dom afsagt af Retten, ikke kan føre til dens ophævelse og derfor er uvirksomme (dom af 18.6.2020, Døvgan mod EUIPO, C-142/19 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2020:487, præmis 92 og den deri nævnte retspraksis).
- 104 Følgelig skal det andet anbringendes andet led forkastes som irrelevant, og dette anbringende skal forkastes i sin helhed.

Det tredje anbringende vedrørende indsamlingen af beviser

Det tredje anbringendes første led

– Parternes argumentation

- 105 John Dalli har med det tredje anbringendes første led gjort gældende, at Retten begik retlige fejl ved undersøgelsen af det tredje klagepunkt, der blev fremført i første instans, vedrørende OLAF's indsamling af beviser.
- 106 Retten begik for det første en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 103 at fastslå, at OLAF's direktør kunne deltage direkte i undersøgelsen, selv om artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 1073/1999 for det første alene fastsætter, at direktøren leder undersøgelserne, og denne direkte deltagelse for det andet påvirker direktørens objektive upartiskhed i strid med artikel 41 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«).
- 107 For det andet fandt Retten i den appellerede doms præmis 105 med urette, at en national myndigheds repræsentanternes deltagelse i undersøgelsen ikke påvirkede OLAF's objektive upartiskhed, selv om en af disse repræsentanter ligeledes var medlem af Overvågningsudvalget. Den omstændighed, at denne deltagelse var blevet accepteret af den person, der var genstand for den omhandlede undersøgelse, og at det ikke var godtgjort, at den havde betydning for undersøgelsens forløb, er ikke tilstrækkelig til at sikre OLAF's upartiskhed.
- 108 For det tredje begik Retten en retlig fejl i den appellerede doms præmis 119 ved at fastslå, at det indgreb i privatlivet, som udgøres af indsamling, lagring og anvendelse af en telefonsamtale, kunne være begrundet i det forhold, at de maltesiske myndigheder ikke anfægtede indgrebet, og i princippet om loyalt samarbejde.
- 109 For det fjerde fandt Retten i den appellerede doms præmis 124 med urette, at det var uforholdsmæssigt at tage stilling til, om optagelsen af en telefonsamtale var ulovlig eller ej, med den begrundelse, at John Dalli ikke havde deltaget i denne telefonsamtale.

110 Kommissionen har gjort gældende, at det tredje anbringendes første led skal forkastes som ugrundet eller under alle omstændigheder irrelevant.

– *Domstolens bemærkninger*

111 Hvad for det første angår den retlige fejl, som Retten skulle have begået ved sin stillingtagen til OLAF's direktørs deltagelse i undersøgelsen, bemærkes, at chartrets artikel 41, stk. 1, bl.a. bestemmer, at enhver har ret til at få sin sag behandlet uvildigt af Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer.

112 Det følger heraf, at det påhviler disse institutioner, organer, kontorer og agenturer at opfylde kravet om upartiskhed i dets to bestanddele, der udgøres af dels den subjektive upartiskhed, hvorefter intet medlem af den berørte institution må give udtryk for forudindtagethed eller personlige fordomme, dels den objektive upartiskhed, hvorefter denne institution skal sikre tilstrækkelige garantier for, at enhver rimelig tvivl om en eventuel forudindtagethed kan udelukkes (jf. i denne retning dom af 20.12.2017, Spanien mod Rådet, C-521/15, EU:C:2017:982, præmis 91, og af 27.3.2019, August Wolff og Remedia mod Kommissionen, C-680/16 P, EU:C:2019:257, præmis 27).

113 OLAF's direktørs rolle i forbindelse med gennemførelsen af en undersøgelse er defineret i artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 1073/1999, der, således som Retten anførte i den appellerede doms præmis 103, fastsætter, at OLAF's direktør leder gennemførelsen af undersøgelserne.

114 Selv om denne forordning ikke specifikt fastsætter rammerne for den faktiske udøvelse af denne funktion, følger det af karakteren af OLAF's aktiviteter, at denne udøvelse nødvendigvis indebærer, at OLAF's direktør har mulighed for at rette instrukser til de ansatte i den enhed, der er ansvarlig for undersøgelsen, med henblik på at styre deres undersøgelsesarbejde, herunder ved i givet fald at beordre visse undersøgelsesaktiviteter gennemført.

115 Det fremgår i øvrigt af artikel 11, stk. 6, i OLAF's retningslinjer, at visse undersøgelsesaktiviteter, der er opregnet i denne bestemmelse, først kan udføres efter fremlæggelse af et skriftligt dokument fra OLAF's direktør, hvori det navnlig attesteres, hvilken undersøgelsesaktivitet OLAF's ansatte har bemyndigelse til at udføre. Dette er navnlig tilfældet med hensyn til samtaler med berørte personer eller vidner samt med henblik på inspektion af lokaler og kontroller på stedet.

116 OLAF's direktør skal således spille en aktiv rolle i gennemførelsen af undersøgelserne, således som dette ligeledes fremgår af artikel 9, stk. 1, i forordning nr. 1073/1999, som fastsætter, at undersøgelsesrapporten udarbejdes under direktørens myndighed.

117 John Dalli har imidlertid ikke godtgjort, at OLAF's direktørs direkte deltagelse i visse undersøgelsesaktiviteter, der kan knyttes til de bestemmelser, som tildeler ham denne aktive rolle, kan skade hans objektive upartiskhed. John Dalli har desuden ikke bestridt gyldigheden af disse bestemmelser.

118 På denne baggrund kan det ikke lægges til grund, at John Dalli har godtgjort, at Rettens bedømmelse i den appellerede doms præmis 103, hvorefter en sådan direkte deltagelse ikke skader undersøgelsens upartiskhed, er behæftet med en retlig fejl.

119 Hvad for det andet angår det forhold, at en repræsentant for en national myndighed, der ligeledes var medlem af Overvågningsudvalget, deltog i en høring af Z., bemærkes, at artikel 11, stk. 1, i forordning nr. 1073/1999 fastsætter, at dette udvalg styrker OLAF's uafhængighed ved hjælp af regelmæssig kontrol af udøvelsen af undersøgelsesfunktionen. Inden for rammerne af denne opgave kan udvalget navnlig afgive udtalelser til OLAF's direktør om OLAF's virksomhed.

- 120 Det fremgår således af denne bestemmelse, at medlemmerne af det nævnte udvalg skal varetage en kontrolfunktion i forhold til OLAF's undersøgelser.
- 121 Henset til Overvågningsudvalgets rolle kan den omstændighed, at et af dets medlemmer deltog direkte i gennemførelsen af en OLAF-undersøgel sesaktivitet, ganske vist give anledning til en berettiget tvivl med hensyn til, om den pågældende person i forbindelse med udøvelsen af sine kontrolopgaver i dette udvalg har en eventuel positiv eller negativ forudindtaget vedrørende betingelserne for gennemførelsen af den omhandlede undersøgel sesaktivitet.
- 122 Selv om der således kan rejses tvivl om et medlem af Overvågningsudvalgets objektive upartiskhed i forbindelse med udøvelsen af de kontrolopgaver, som den pågældende person varetager i sin egenskab af medlem, kan den omstændighed, at denne person efterfølgende eventuelt vil skulle udøve en sådan kontrol, derimod dog ikke give anledning til en berettiget tvivl om dennes upartiskhed i forbindelse med sin deltagelse i en undersøgel sesaktivitet.
- 123 Selv om den manglende objektive upartiskhed, som John Dalli har gjort gældende, i givet fald ville kunne påberåbes i henseende til Overvågningsudvalgets udtalelse vedrørende OLAF's undersøgel se, kan den følgelig ikke rejse tvivl om overholdelsen af princippet om upartiskhed i forbindelse med denne undersøgel se og navnlig under den høring, som et medlem af dette udvalg deltog i.
- 124 John Dallis argumentation, som er omhandlet i den appellerede doms præmis 105, tog imidlertid sigte på at anfægte lovligheden af OLAF's indsamling af beviser og ikke af Overvågningsudvalgets udtalelse. Argumentet om, at der er begået en retlig fejl i denne præmis, skal følgelig forkastes som ugrundet.
- 125 For det tredje skal det argument, der er rettet mod den appellerede doms præmis 119, forkastes som irrelevant i henhold til den praksis fra Domstolen, der er nævnt i præmis 103 ovenfor, for så vidt som det vedrører præmisser, som Retten anførte for fuldstændighedens skyld.
- 126 Appellanten er nemlig af den opfattelse, at Retten ikke kunne forkaste den argumentation, som han anførte med henblik på at godtgøre, at de maltesiske myndigheders indsamling af lister over telefonsamtaler udgjorde et indgreb i privatlivet, under henvisning til de maltesiske myndigheders manglende underretning af OLAF og disse myndigheders forpligtelse til at samarbejde med OLAF, forudsat at deres deltagelse var i overensstemmelse med den nationale lovgivning. John Dalli har imidlertid ikke rejst tvivl om Rettens konstatering, hvorefter han ikke havde godtgjort, at OLAF kunne holdes ansvarligt for de nærmere omstændigheder i forbindelse med de maltesiske myndigheders indsamling af de omhandlede oplysninger.
- 127 Hvad for det fjerde angår den fejl, som Retten skulle have begået ved i den appellerede doms præmis 124 at fastslå, at John Dallis ret til respekt for privatlivet og kommunikationshemmelighed ikke var blevet tilsidesat, fordi han ikke havde deltaget i den optagede telefonsamtale den 3. juli 2012, skal det bemærkes, at det fremgår af den faste praksis fra Domstolen, der er nævnt i præmis 55 ovenfor, at Unionen ikke kan ifalde ansvar uden for kontraktforhold som følge af enhver tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse af en EU-retlig regel, men kun som følge af en tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse af en regel, der har til formål at tillægge borgerne rettigheder.
- 128 Denne begrænsning har, med forbehold af de regler, der finder anvendelse med hensyn til bedømmelsen af lovligheden af en EU-retsakt, til formål at begrænse dette ansvar til alene at kunne ifaldes i situationer, hvor den ulovlige adfærd, som Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer har udvist, har forvoldt en borger et tab ved at gøre indgreb i den pågældendes ved EU-retten særligt beskyttede rettigheder.

- 129 Denne begrænsnings funktion ville således blive tilsidesat, hvis det blev anerkendt, at Unionen kunne ifalde ansvar uden for kontraktforhold med henblik på at erstatte et tab, som en borger har lidt som følge af en tilsidesættelse af en retsregel, der ikke skaber nogen ret for denne, men som har til formål at tillægge tredjemand rettigheder.
- 130 Det følger heraf, at Retten ikke begik en retlig fejl, da den i den appellerede doms præmis 124 fastslog, at Unionen ikke kunne ifalde ansvar over for John Dalli som følge af den eventuelle tilsidesættelse af retten til respekt for privatlivet og til kommunikationshemmelighed for tredjemænd, hvis samtale var blevet aflyttet og optaget.
- 131 Følgelig skal det tredje anbringendes første led forkastes som delvis irrelevant, delvis ugrundet.

Det tredje anbringendes andet led

– Parternes argumentation

- 132 Med det tredje anbringendes andet led har John Dalli gjort gældende, at Retten begik fejl ved bedømmelsen af beviserne.
- 133 For det første fremgår det af selve ordlyden af de udtalelser, som blev fremsat af tidligere medarbejdere hos John Dalli under samtaler med medlemmer af Europa-Parlamentet, at ansatte ved OLAF anmodede dem om at fastholde deres version af de faktiske omstændigheder, i modsætning til hvad Retten fastslog i den appellerede doms præmis 108.
- 134 For det andet gengav Retten beviserne urigtigt, da den i den appellerede doms præmis 110 fastslog, at der kun var en »mindre forskel« mellem to versioner af udskriften af en og samme passage i en telefonsamtale, selv om den ene af disse versioner henviste til den omstændighed, at John Dalli forlangte en vis pris, mens den anden henviste til et krav fra en tredjemand.
- 135 For det tredje kunne Retten ikke i den appellerede doms præmis 111 med rette udelukke, at visse avisartikler, hvis indhold Kommissionen ikke havde bestridt, var relevante, når disse som sådanne udgjorde beviser vedrørende de betingelser, hvorunder høringen af K. fandt sted. Den omstændighed, at K. underskrev et referat, som ikke rejser tvivl om betingelserne for høringen af hende, er ikke afgørende, eftersom det udtrykkeligt fremgår af disse avisartikler, at hun skulle underskrive referatet uden at kunne gennemgå det.
- 136 For det fjerde undlod Retten at tage hensyn til de beviser, som John Dalli havde fremlagt vedrørende OLAF's optagelse af en telefonsamtale den 3. juli 2012. Retten modsagde ligeledes sig selv ved i den appellerede doms præmis 125 at anføre, at der ikke var noget forhold, der gjorde det muligt at lægge til grund, at denne samtale skulle inddrage spørgsmål vedrørende appellanten, selv om Retten i dommens præmis 122 havde fastslået, at denne samtale var blevet planlagt for at tilvejebringe yderligere beviser med henblik på at be- eller afkræfte rigtigheden af de faktiske omstændigheder.
- 137 For det femte undlod Retten i den appellerede doms præmis 126 med urette at tage hensyn til Overvågningsudvalgets udtalelse 2/2012, selv om denne udgjorde et bevis.
- 138 Kommissionen har gjort gældende, at det tredje anbringendes andet led skal forkastes, idet det delvis ikke kan antages til realitetsbehandling, delvis er irrelevant eller ugrundet.

– Domstolens bemærkninger

- 139 Eftersom John Dalli har gjort gældende, at Retten gengav beviser urigtigt ved at foretage en fejlagtig læsning af visse dokumenter, skal det indledningsvis bemærkes, at selv om en urigtig gengivelse af beviserne kan bestå i en fortolkning af et dokument, der strider mod dets indhold, er det med henblik på at bevise, at en sådan urigtig gengivelse foreligger, ikke tilstrækkeligt at godtgøre, at det pågældende dokument kunne være genstand for en anden fortolkning end den, som Retten lagde til grund. Med henblik herpå skal det bevises, at Retten åbenbart har overskredet grænserne for en rimelig bedømmelse af dette dokument, bl.a. ved at have foretaget en læsning af dette, som er i strid med dets ordlyd (jf. i denne retning dom af 10.2.2011, Activision Blizzard Germany mod Kommissionen, C-260/09 P, EU:C:2011:62, præmis 54, af 7.4.2016, Akhras mod Rådet, C-193/15 P, EU:C:2016:219, præmis 72, og af 30.1.2020, České dráhy mod Kommissionen, C-538/18 P og C-539/18 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2020:53, præmis 60).
- 140 For det første fandt Retten i den appellerede doms præmis 108 navnlig, at det i det væsentlige fremgik af udskriften af samtalen mellem tidligere ansatte hos John Dalli og medlemmer af Europa-Parlamentet, at ansatte i OLAF havde anbefalet G. at være forsigtig med, hvordan han meddelte oplysninger, med henblik på ikke at forstyrre den igangværende undersøgelse i Malta, uden dog at anmode ham om at holde sig til sin oprindelige version. Retten fremhævede særligt, at G. som svar på et spørgsmål havde benægtet, at disse ansatte i OLAF havde anmodet ham om at fastholde denne version.
- 141 Selv om G.'s udtalelser som gengivet i denne udskrift indeholder visse tvetydigheder med hensyn til anbefalingerne fra de pågældende ansatte i OLAF, forholder det sig ikke desto mindre således, at Retten i præmis 108 præcist henviste til det svar, som G. havde givet på et spørgsmål, der direkte gik på, om OLAF's ansatte havde tilskyndet ham til at afgive en falsk erklæring. Det fremgår desuden af denne udskrift, at G. ligeledes anførte, at de samme ansatte i OLAF havde tilskyndet ham til at udvise forsigtighed, uden på noget tidspunkt udtrykkeligt at anmode ham om ikke at nævne visse forhold.
- 142 Under disse omstændigheder har John Dalli ikke godtgjort, at Retten i præmis 108 foretog en urigtig gengivelse af den omtvistede udskrift ved åbenbart at overskride grænserne for en rimelig bedømmelse af dette dokument.
- 143 For det andet henviste Retten i den appellerede doms præmis 110 til en forskel mellem de to versioner af udskriften af en og samme passage i en telefonsamtale af 29. marts 2012. Retten fandt, at der var tale om en mindre forskel uden betydning for OLAF's konklusioner, og at det implicit kunne udledes af disse to versioner, at de begge henviste til et beløb, som John Dalli havde krævet.
- 144 I denne henseende fremgår det, at Retten nøjagtigt gengav de udtryk, der var anvendt i hver af de af John Dalli fremlagte versioner. Desuden er John Dallis fortolkning af den version, som de maltesiske myndigheder fremlagde, hvorefter denne version kunne forstås således, at den angav et beløb, som Z. – og ikke John Dalli – krævede, måske nok mulig, men den er ikke tilstrækkeligt indlysende til, at det kan fastslås, at Retten åbenbart overskred grænserne for en rimelig bedømmelse af denne version.
- 145 For det tredje fremgår det af den appellerede doms præmis 111, at Retten besluttede ikke at lægge afgørende vægt på de maltesiske avisartikler, som John Dalli havde fremlagt med henblik på at anfægte de betingelser, hvorunder den første høring af K. fandt sted.
- 146 Det fremgår imidlertid af samme præmis, at Retten subsidiært ligeledes lagde vægt på den omstændighed, at det ikke fremgik af referatet af den anden høring af K., at hun ved denne lejlighed havde kritiseret de betingelser, hvorunder den første høring af hende var foregået, selv om hun havde fremsat tilføjelser, ændringer og præciseringer til denne første høring.

- 147 Sidstnævnte grund, som John Dalli på ingen måde har anfægtet i nærværende appelsag, er tilstrækkelig til at begrunde Rettens vurdering, hvorefter det ikke var godtgjort, at OLAF's ansattes fremgangsmåde under den første høring var i strid med principperne for indsamling af beviser.
- 148 Under disse omstændigheder må det fastslås, at John Dallis argumentation vedrørende den appellerede doms præmis 111 skal anses for at være irrelevant i henhold til den praksis fra Domstolen, der er nævnt i præmis 103 ovenfor, for så vidt som den vedrører præmisser i denne dom, som er anført for fuldstændighedens skyld.
- 149 For det fjerde skal det bemærkes, at selv om John Dalli har anfægtet forskellige dele af Rettens begrundelse vedrørende optagelsen af en telefonsamtale den 3. juli 2012, kan en sådan optagelse kun medføre, at Unionen ifalder ansvar uden for kontraktforhold, hvis den blev foretaget i strid med en EU-retlig bestemmelse, der har til formål at tillægge borgerne rettigheder.
- 150 Det fremgår imidlertid af præmis 127-130 ovenfor, at Retten i den appellerede doms præmis 124 med føje fastslog, at de regler, som Dalli påberåbte sig i denne henseende, ikke havde til formål at tillægge ham rettigheder, og at denne konstatering var tilstrækkelig til at udelukke, at Unionen ifaldt ansvar uden for kontraktforhold som følge af denne optagelse.
- 151 Eftersom en eventuel hensyntagen til supplerende beviser i forbindelse med den nævnte optagelse eller det forhold, at det fastslås, at samme optagelse vedrørte John Dalli, ikke kan rejse tvivl om denne vurdering, skal de argumenter, der er fremført i denne henseende i nærværende appelsag, forkastes som irrelevante.
- 152 For det femte fastslog Retten i den appellerede doms præmis 126, at det tilkom John Dalli at godtgøre, at de påstande, der var indeholdt i Overvågningsudvalgets udtalelse 2/2012, var rigtige, men at det ikke påhvilede Kommissionen at tage stilling til disse påstande.
- 153 Ved at fastslå dette støttede Retten sig på reglerne for fordelingen af bevisbyrden i forbindelse med et søgsmål med påstand om, at Unionen ifalder ansvar uden for kontraktforhold, men frakendte ikke generelt denne udtalelse enhver bevisværdi.
- 154 Det følger heraf, at John Dallis argument om, at Retten i den appellerede doms præmis 126 med urette undlod at tage hensyn til den nævnte udtalelse, hviler på en fejlagtig læsning af denne præmis og derfor skal forkastes som ugrundet.
- 155 Henset til det ovenstående skal det tredje anbringendes andet led forkastes som delvis irrelevant, delvis ugrundet. Følgelig skal det tredje anbringende forkastes i sin helhed.

Det fjerde anbringende vedrørende overholdelsen af artikel 4 i afgørelse 1999/396

Det fjerde anbringendes første led

– Parternes argumentation

- 156 Med det fjerde anbringendes første led har John Dalli for det første gjort gældende, at det følger af artikel 4 i afgørelse 1999/396 og Rettens dom af 8. juli 2008, Franchet og Byk mod Kommissionen (T-48/05, EU:T:2008:257), at OLAF har pligt til at høre de personer, der er genstand for en undersøgelse, vedrørende de faktiske omstændigheder, som berører dem. Retten burde derfor have undersøgt, om John Dalli skulle høres vedrørende et notat med en udskrift af høringen af G. den 19. september 2012 (herefter »notatet vedrørende høringen af G.«), ved at lægge vægt på de faktiske

omstændigheder, der var anført i dette notat, og ikke ved, som i den appellerede doms præmis 143, at anvende andre kriterier vedrørende karakteren af dette notat, tilstedeværelsen af andre beviser eller den omstændighed, at det nævnte notat kun findes i bilagene til OLAF's rapport.

- 157 For det andet anførte Retten selvmodsigende begrundelser ved i den appellerede doms præmis 143 at fastslå, at det ikke kunne udledes af tilstedeværelsen af et bevis i bilagene til en OLAF-rapport, at dette bevis var blevet anvendt af OLAF til at bevise visse påstande, mens den i dommens præmis 109 havde konstateret, at de dokumenter, som en sådan rapport er baseret på, i givet fald kun skal være vedlagt som bilag til rapporten.
- 158 For det tredje begik Retten en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 144 at fastslå, at den berørte person ikke havde ret til at blive hørt vedrørende konklusionerne i OLAF's endelige rapport. Det afgørende spørgsmål er nemlig, om denne person blev hørt om alle de faktiske omstændigheder, der ligger til grund for disse konklusioner.
- 159 Kommissionen har gjort gældende, at det fjerde anbringendes første led skal forkastes som ugrundet.

– *Domstolens bemærkninger*

- 160 Hvad for det første angår den retlige fejl, som Retten skulle have begået i den appellerede doms præmis 143, bemærkes, at Retten i denne præmis forkastede John Dallis argument om, at OLAF havde tilsidesat artikel 4 i afgørelse 1999/396 ved ikke at give ham mulighed for at udtale sig om notatet vedrørende høringen af G.
- 161 Med henblik herpå fastslog Retten først, at OLAF havde pligt til at anmode den berørte person om at fremsætte sine bemærkninger til de faktiske omstændigheder, som vedrørte den pågældende, men ikke til at give denne mulighed for at tage stilling til hvert enkelt vidneudsagn. Dernæst fremhævede Retten, at notatet vedrørende høringen af G. var blevet anvendt til forskellige formål i OLAF's rapport, dog uden at OLAF drog nogen konklusion vedrørende appellanten alene på grundlag af dette notat. Endelig bemærkede Retten, at det ikke kunne udledes af den omstændighed alene, at notatet var vedlagt som bilag til denne rapport, at det var blevet anvendt som et bevis for beskyldningerne mod John Dalli.
- 162 Det skal i denne henseende fremhæves, at artikel 4 i afgørelse 1999/396, der regulerer betingelserne og reglerne for interne undersøgelser, således som Retten fremhævede i den appellerede doms præmis 130, fastsætter, at der ikke kan drages konklusioner, som med navns nævnelse berører et medlem af Kommissionen, efter en undersøgelses afslutning, »uden at den pågældende har fået mulighed for at udtale sig om de faktiske omstændigheder, som berører ham«.
- 163 Det fremgår af selve ordlyden af denne artikel, at OLAF har pligt til at give den »berørte person« mulighed for at udtale sig ikke om ethvert bevis, der er indsamlet under undersøgelsen, og som kan anvendes med henblik på at drage konklusioner vedrørende den pågældende, men udelukkende om de faktiske omstændigheder, som berører den pågældende, og som fremgår af disse beviser.
- 164 Det følger heraf, at OLAF ville have haft pligt til at høre John Dalli om de faktiske omstændigheder, der var anført i notatet vedrørende høringen af G., såfremt disse omstændigheder blev anset for at berøre ham. Retten begik derfor en retlig fejl ved at lægge OLAF's begrænsede brug af dette notat i undersøgelsesrapporten til grund med henblik på at forkaste det argument, som Dalli fremførte i første instans, vedrørende en angivelig tilsidesættelse af artikel 4 i afgørelse 1999/396.

- 165 Selv hvis præmisserne i en dom afsagt af Retten indeholder en tilsidesættelse af EU-retten, men konklusionen er berettiget af andre retlige grunde, må appellen dog forkastes (jf. i denne retning dom af 4.6.2020, Terna mod Kommissionen, C-812/18 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2020:437, præmis 55 og den deri nævnte retspraksis).
- 166 Dette er tilfældet i den foreliggende sag.
- 167 Det fremgår nemlig af notatet vedrørende høringen af G., at G. under denne høring nævnte et møde den 10. februar 2012 mellem John Dalli og Z. samt kommunikation mellem Z., K. og G. vedrørende muligheden for, at John Dalli indtog visse standpunkter mod betaling af et meget stort beløb.
- 168 Det følger imidlertid af udskrifterne af høringerne af John Dalli den 16. juli og den 17. september 2012, at han fik mulighed for at udtale sig om, hvorvidt dette møde fandt sted, og om, hvad der blev kommunikeret under dette, samt om Z.'s forslag, der var hovedemnet for den kommunikation, som er nævnt i notatet vedrørende høringen af G.
- 169 Desuden har John Dalli ikke henvist til nye faktiske omstændigheder, som skulle være blevet nævnt for første gang i dette notat, og som han derfor ikke ville have kunnet udtale sig om under OLAF's høringer.
- 170 Følgelig skal det argument, der blev fremført i første instans, om, at John Dalli i strid med artikel 4 i afgørelse 1999/396 ikke var blevet hørt om de faktiske omstændigheder, der var anført i notatet vedrørende høringen af G., forkastes som ugrundet. Det følger heraf, at det argument, som er fremført til støtte for denne appel, og hvorefter Retten begik en retlig fejl i den appellerede doms præmis 143, er irrelevant.
- 171 Hvad for det andet angår den påståede selvmodsigelse i begrundelsen mellem den appellerede doms præmis 109 og præmis 143 skal det bemærkes, at Retten i dommens præmis 109 som begrundelse for at forkaste argumentet om den manglende fremlæggelse af visse beviser i OLAF's rapport fastslog, at de dokumenter, som en sådan rapport er baseret på, ikke skal gengives i deres helhed i rapporten og, hvis det er relevant, skal være vedlagt som bilag til rapporten.
- 172 I den appellerede doms præmis 143 fastslog Retten, at det ikke på grundlag af den omstændighed alene, at notatet vedrørende høringen af G. var vedlagt som bilag til OLAF's rapport, kunne fastslås, at det var blevet anvendt som et bevis for beskyldningerne mod John Dalli.
- 173 Der kan ikke konstateres nogen selvmodsigelse mellem den begrundelse, der er anført i den appellerede doms præmis 109, og den, der er anført i dens præmis 143. Det fremgår nemlig ikke af præmis 109, at bilagene til en OLAF-rapport kun må indeholde beviser, som er blevet gjort gældende over for de berørte personer, eller, a fortiori, over for en af disse, når denne rapport, som det er tilfældet i den foreliggende sag, indeholder konklusioner vedrørende flere personers handlinger.
- 174 Hvad for det tredje angår den retlige fejl, som Retten skulle have begået i den appellerede doms præmis 144, bemærkes, at Retten i denne præmis bl.a. fastslog, at John Dalli ikke havde angivet de faktiske omstændigheder, der lå til grund for den konklusion, som han ønskede at bestride eller belyse.
- 175 Det følger heraf, at Retten i denne præmis ikke fastslog, at OLAF ikke havde pligt til at høre John Dalli om de faktiske omstændigheder, der lå til grund for en af kontorets konklusioner, men tværtimod stiltiende anerkendte, at en sådan pligt påhviler OLAF, samtidig med at den præciserede, at John Dalli med henblik på at godtgøre den tilsidesættelse af EU-retten, som han gjorde gældende, måtte angive de faktiske omstændigheder, som han ikke var blevet hørt om af OLAF.

- 176 John Dallis argument om, at den appellerede doms præmis 144 er behæftet med en retlig fejl, skal derfor forkastes som ugrundet, for så vidt som det er støttet på en fejlagtig læsning af denne dom.
- 177 Følgelig skal det fjerde anbringendes første led forkastes som delvis irrelevant, delvis ugrundet.

Det fjerde anbringendes andet led

– Parternes argumentation

- 178 Med det fjerde anbringendes andet led har John Dalli gjort gældende, at Retten gengav notatet vedrørende høringen af G. urigtigt, idet den i den appellerede doms præmis 143 fandt, at notatet ikke redegjorde for faktiske omstændigheder, som involverede appellanten, selv om det klart fremgik af notatet, at dette var tilfældet. Denne fejl blev gentaget i dommens præmis 145, hvori Retten fastslog, at appellanten havde haft mulighed for at udtale sig om de faktiske omstændigheder, der vedrørte ham.
- 179 Kommissionen har gjort gældende, at det fjerde anbringendes andet led skal forkastes som ugrundet.

– Domstolens bemærkninger

- 180 I den appellerede doms præmis 143 anførte Retten, at notatet vedrørende høringen af G. kun blev omtalt i OLAF's rapport »for at fremlægge de vidnehøringer, der var foretaget [...], for at anføre en faktisk omstændighed, som ikke vedrørte [John Dalli], og som bekræftede, hvad vidnet allerede havde oplyst under en første høring [...], og for at gengive vidnets subjektive forståelse af tilbud, som Z. bl.a. havde givet klageren«. Retten udledte heraf, at det ikke fremgik af denne rapport, »at OLAF alene på grundlag af dette notat skulle have draget nogen konklusion med hensyn til [John Dalli]«.
- 181 Som det fremgår af præmis 164 ovenfor, vedrører alle disse forskellige konstateringer foretaget af Retten imidlertid OLAF's anvendelse af notatet vedrørende høringen af G. i kontorets rapport. Desuden er der ikke andet i den appellerede doms præmis 143, hvoraf det fremgår, at Retten, således som John Dalli har anført, skulle have fastslået, at notatet ikke indeholdt faktiske omstændigheder, som vedrørte ham.
- 182 Under disse omstændigheder kan det ikke lægges til grund, at Rettens konstatering i den appellerede doms præmis 145, hvorefter John Dalli fik mulighed for at udtale sig om de faktiske omstændigheder, der vedrørte ham, var støttet, eller blot delvis støttet, på en vurdering fra Rettens side af, at notatet vedrørende høringen af G. ikke indeholdt sådanne faktiske omstændigheder.
- 183 Som det fremgår af præmis 167-170 ovenfor, havde appellanten desuden, selv hvis han ikke var blevet gjort bekendt med dette notat, dog haft mulighed for at tage stilling til de faktiske omstændigheder, som det henviste til.
- 184 Følgelig er det fjerde anbringendes andet led støttet på en fejlagtig læsning af den appellerede dom, og det skal af denne grund forkastes som ugrundet. Følgelig skal det fjerde anbringende forkastes i sin helhed.

Det femte anbringende vedrørende forelæggelsen for Overvågningsudvalget

Parternes argumentation

- 185 John Dalli har med sit femte anbringende gjort gældende, at Retten begik flere fejl i forbindelse med, at den forkastede det femte klagepunkt i første instans vedrørende Overvågningsudvalgets indgriben.
- 186 For det første skal der i overensstemmelse med samarbejdsordningen mellem Overvågningsudvalget og OLAF (herefter »samarbejdsordningen«) forløbe et tidsrum på fem dage mellem forelæggelsen for dette udvalg og fremsendelsen af oplysninger til de nationale retslige myndigheder. Selv om dette tidsrum under særlige omstændigheder kan være kortere end fem dage, skal OLAF altid søge at opnå en aftale med Overvågningsudvalget før fremsendelsen. Desuden fandt Retten med urette, at OLAF skulle indrømmes en skønsmargen i denne henseende, selv om en sådan tilgang ville gøre den kontrolbeføjelse, som dette udvalg er tillagt ved artikel 11, stk. 7, i forordning nr. 1073/1999, mindre effektiv. Den foreliggende sags følsomme karakter indebærer i modsætning til, hvad Retten fastslog, en streng overholdelse af de gældende proceduremæssige garantier.
- 187 For det andet gengav Retten sagsakterne urigtigt ved i den appellerede doms præmis 160 at fastslå, at formanden for Overvågningsudvalget havde godkendt fremsendelsen af OLAF's rapport til de maltesiske retslige myndigheder, inden der var gået fem dage. Det fremgår nemlig ikke af noget dokument i sagsakterne, at en sådan aftale fandtes, hvilket John Dalli ville have bestridt i retsmødet for Retten. Desuden indeholder flere af sagens akter oplysninger, der peger i den modsatte retning.
- 188 For det tredje tilsidesatte Retten artikel 11, stk. 7, i forordning nr. 1073/1999, således som denne bestemmelse er fortolket i Rettens egen praksis, ved i den appellerede doms præmis 161 at fastslå, at OLAF kunne fremsende sin rapport til de nationale retslige myndigheder, inden Overvågningsudvalget havde afsluttet sin undersøgelse. Dette udvalgs kontrol udgør ikke et ulovligt indgreb i undersøgelsens forløb og er nødvendig for at beskytte de berørte personers rettigheder effektivt.
- 189 I den foreliggende sag blev denne forpligtelse ikke overholdt, idet OLAF på den ene side gav Overvågningsudvalget adgang til sagsakterne den 18. oktober 2012, men på den anden side fremsendte disse til de maltesiske myndigheder den 19. oktober 2012, selv om udvalget havde meddelt OLAF, at en længere undersøgelsesperiode var nødvendig. Den omstændighed, at dette udvalg ikke kan hindre fremsendelsen af OLAF's rapport, er desuden ikke tilstrækkelig til at begrunde, at det fratages enhver reel mulighed for at udføre sin kontrol.
- 190 Kommissionen har gjort gældende, at det femte anbringende er ugrundet.

Domstolens bemærkninger

- 191 Indledningsvis skal det præciseres, hvad Overvågningsudvalgets opgave er, hvilket John Dalli og Kommissionen er uenige om.
- 192 I artikel 11, stk. 1, i forordning nr. 1073/1999 er denne opgave defineret generelt, idet det er angivet, at Overvågningsudvalget styrker OLAF's uafhængighed ved hjælp af regelmæssig kontrol af udøvelsen af kontorets undersøgelsesfunktion.
- 193 Med henblik herpå skal Overvågningsudvalget i henhold til denne forordnings artikel 11, stk. 8, afgive mindst en aktivitetsrapport pr. år. Det kan ligeledes i henhold til forordningens artikel 11, stk. 1 og 8, afgive udtalelser til OLAF's direktør om kontorets virksomhed og forelægge rapporter om resultaterne og opfølgningen af de undersøgelser, som OLAF foretager, for Europa-Parlamentet, Rådet, Kommissionen og Revisionsretten.

- 194 Selv om det ikke er udelukket, at en udtalelse afgivet af Overvågningsudvalget vedrører en konkret sag, forholder det sig ikke desto mindre således, at EU-lovgiver har bestemt, at formålet med en sådan udtalelse ikke må være at påvirke de valg, som OLAF skal træffe i en given sag, eftersom samme forordnings artikel 11, stk. 1, således som Retten med rette bemærkede i den appellerede doms præmis 162, fastsætter, at Overvågningsudvalgets udtalelser skal afgives, uden at der gribes ind i de igangværende undersøgelses forløb.
- 195 Det følger af disse forhold, at Overvågningsudvalgets opgave, således som generaladvokaten har anført i punkt 103 i forslaget til afgørelse, er at foretage en systemisk kontrol af OLAF's aktiviteter. Selv om udvalget således skal efterprøve, at disse aktiviteter udøves på sådan måde, at de berørte personers rettigheder, og herunder navnlig deres proceduremæssige rettigheder, overholdes, påhviler det ikke Overvågningsudvalget med henblik herpå at foretage en forudgående kontrol af OLAF's handlinger.
- 196 Denne opfattelse af Overvågningsudvalgets opgaver bekræftes hvad nærmere bestemt angår fremsendelsen af oplysninger til en medlemsstats retslige myndigheder af den omstændighed, at udvalget ikke er tillagt beføjelse til – når det i medfør af artikel 11, stk. 7, i forordning nr. 1073/1999 underrettes om, at fremsendelsen af oplysninger er nødvendig – at modsætte sig denne fremsendelse, således som Retten anførte i den appellerede doms præmis 162.
- 197 Den omstændighed, at visse bestemmelser i forretningsordenen for OLAF-Overvågningsudvalget eventuelt kan fortolkes således, at de har til formål at tillægge Overvågningsudvalget en mere omfattende funktion, således som John Dalli har gjort gældende, kan under alle omstændigheder ikke rejse tvivl om ovenstående betragtninger, eftersom forretningsordenen, der er fastsat på grundlag af artikel 11, stk. 6, i forordning nr. 1073/1999, ikke kan ændre forordningens bestemmelser.
- 198 Hvad i denne forbindelse for det første angår argumentet om, at OLAF var forpligtet til at afvente fuldførelsen af Overvågningsudvalgets opgave, inden kontoret fremsendte sin rapport til de nationale retslige myndigheder, skal det fremhæves, at en sådan forpligtelse ikke fremgår af bestemmelserne i forordning nr. 1073/1999.
- 199 Desuden vil en sådan forpligtelse kunne forsinke de nationale retslige myndigheders hensyntagen til en rapport konklusioner, uden at dette synes nødvendigt for, at Overvågningsudvalget kan opfylde sin særlige funktion, eftersom det ikke påhviler udvalget at modsætte sig en fremsendelse af oplysninger til de nationale retslige myndigheder, men alene at foretage en systemisk kontrol af OLAF's praksis på området.
- 200 Retten begik derfor ikke en retlig fejl, da den i den appellerede doms præmis 162 fastslog, at fremsendelsen af rapporten til de maltesiske retslige myndigheder, inden Overvågningsudvalget havde udtalt sig herom, ikke udgjorde en tilsidesættelse af en EU-retlig bestemmelse.
- 201 Hvad for det andet angår den tid, der forløb fra forelæggelsen for Overvågningsudvalget til fremsendelsen af rapporten til de maltesiske myndigheder, fastslog Retten i den appellerede doms præmis 153 med rette, at artikel 11, stk. 7, i forordning nr. 1073/1999 fastsætter en forpligtelse til at underrette udvalget om de tilfælde, hvor det er nødvendigt at fremsende oplysninger til de nationale retslige myndigheder, uden at angive, hvor lang tid udvalget bør have til at foretage en kontrol, inden oplysningerne fremsendes.
- 202 Selv om det i samarbejdsordningen ganske vist er fastsat, at dokumenter, der i denne forbindelse skal sendes til Overvågningsudvalget, »som hovedregel« skal meddeles udvalget fem arbejdsdage inden fremsendelsen af oplysninger til de nationale retslige myndigheder, fremgår det af selve ordlyden af denne ordning, at denne frist, således som Retten anførte i den nævnte præmis, er vejledende, og at OLAF derfor kan fravige den.

- 203 Eftersom det, henset til Overvågningsudvalgets særlige funktion, under alle omstændigheder ikke er nødvendigt, at udvalget udtaler sig inden denne fremsendelse, må OLAF indrømmes et vidt skøn ved afgørelsen af, på hvilket tidspunkt det fremsender disse oplysninger til de nationale retslige myndigheder. OLAF kan derfor beslutte at foretage en sådan fremsendelse inden udløbet af den frist, der er omhandlet i samarbejdsordningen, uden at formanden for Overvågningsudvalgets først giver sit samtykke hertil.
- 204 På denne baggrund kan det ikke lægges til grund, at Retten begik en fejl ved den retlige kvalificering af de faktiske omstændigheder, da den fastslog, at OLAF, henset til undersøgelsens betydning og følsomme karakter samt den omstændighed, at John Dalli allerede var fratruddet som medlem af Kommissionen, uden åbenbart at overskride sin skønsmargen kunne finde det formålstjenligt at fremsende sin rapport til de maltesiske myndigheder allerede den 19. oktober 2012, selv om Overvågningsudvalget først havde fået adgang til de fuldstændige sagsakter dagen før.
- 205 For det tredje skal John Dallis argument om, at sagsakterne blev gengivet urigtigt, idet formanden for Overvågningsudvalget i modsætning til, hvad Retten anførte i den appellerede doms præmis 160, ikke havde godkendt, at OLAF's rapport blev fremsendt til de maltesiske retslige myndigheder, inden et tidsrum på fem dage var forløbet, forkastes som irrelevant, for så vidt som det følger af præmis 203 ovenfor, at selv hvis det antages, at Retten med urette lagde til grund, at formanden for Overvågningsudvalget var enig i, at der var behov for en hurtig fremsendelse af rapporten til de maltesiske myndigheder, kan denne fejl ikke rejse tvivl om vurderingen i den appellerede doms præmis 164, hvorefter OLAF kunne foretage denne fremsendelse uden at tilsidesætte de gældende EU-retlige regler.
- 206 Følgelig skal det femte anbringende forkastes som delvis irrelevant, delvis ugrundet.

Det sjette anbringende vedrørende uskyldsformodningen

Det sjette anbringendes andet led

– Parternes argumentation

- 207 Med det sjette anbringendes andet led, der skal behandles først, har John Dalli gjort gældende, at Rettens begrundelse vedrørende vurderingen af OLAF's direktørs udtalelser under en pressekonference er selvmodsigende, for så vidt som Retten i den appellerede doms præmis 176 fastslog dels, at OLAF's direktør havde hævdet, at John Dalli ikke havde reageret på den omhandlede adfærd, som han havde kendskab til, dels at OLAF's direktørs udtalelser ikke vidnede om appellants skyld.
- 208 Desuden udelod Retten et vist antal beviser, idet den ikke tog hensyn til en række benægtende udtalelser, som OLAF's direktør fremsatte under pressekonferencen.
- 209 Kommissionen har gjort gældende, at det sjette anbringendes andet led er ugrundet.

– Domstolens bemærkninger

- 210 I den appellerede doms præmis 176 bemærkede Retten for det første, at OLAF's direktørs faktuelle konstateringer bl.a. vedrørte »det kendskab, som [John Dalli] måtte have haft til de pågældende handlinger, og hans manglende reaktion i denne henseende«. Retten fandt for det andet, at »det ikke kan lægges til grund, at disse konstateringer blev nævnt med henblik på at vidne om [appellants] skyld eller påvirke offentligheden til at tro, at han var skyldig«.

- 211 Retten beskrev således i denne præmis de faktiske omstændigheder, som OLAF's direktør havde henvist til under pressekonferencen den 17. oktober 2012, inden den vurderede den måde, hvorpå OLAF's direktør havde fremlagt disse omstændigheder. I samme præmis 176 uddybede Retten i øvrigt sidstnævnte forhold ved at beskrive den forsigtighed, som OLAF's direktør havde udvist for at undgå, at hans udtalelser kunne fortolkes som en erklæring om John Dallis skyld.
- 212 Følgelig skal argumentet om, at denne præmis i den appellerede dom er behæftet med en selvmodsigende begrundelse, forkastes som ugrundet.
- 213 Hvad angår argumentet om udeladelse af visse beviser bemærkes, at John Dalli hermed har gjort gældende, at Retten ikke så bort fra beviserne, men foretog en urigtig gengivelse af et af disse beviser, som Retten faktisk bedømte, nemlig udskriften af OLAF's direktørs pressekonference den 17. oktober 2012. Det sjette anbringendes andet led er i øvrigt fremsat under overskriften »Urigtig gengivelse af beviserne«.
- 214 I denne henseende fremgår det ganske vist af udskriften, at OLAF's direktør under pressekonferencen fremstillede John Dallis adfærd som medlem af Kommissionen kritisk og lod forstå, at han kunne have tilknytning til visse svigagtige aktiviteter.
- 215 Det fremgår imidlertid ikke af denne udskrift, at OLAF's direktør klart bekræftede, at John Dalli havde begået strafbare handlinger.
- 216 Selv om den omhandlede udskrift af pressekonferencen med rimelighed kan fortolkes på forskellige måder, kan det på denne baggrund ikke lægges til grund, at Retten gengav denne udskrift urigtigt ved åbenbart at overskride grænserne for en rimelig vurdering af dette dokument.
- 217 Det sjette anbringendes andet led må derfor forkastes som ugrundet.

Det sjette anbringendes første led

– Parternes argumentation

- 218 Med det sjette anbringendes første led har John Dalli gjort gældende, at Retten begik retlige fejl med hensyn til rækkevidden af princippet om uskyldsformodning.
- 219 For det første tog Retten fejl med hensyn til de kriterier, der skal sikre en balance mellem dette princip og ytringsfriheden, ved i den appellerede doms præmis 175 at henvise til OLAF's ret til at informere offentligheden så præcist som muligt, selv om en sådan ret ikke er blevet fastslået i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols (herefter »Menneskerettighedsdomstolen«) praksis.
- 220 For det andet fastslog Retten med urette, at den omstændighed, at visse oplysninger givet under den pressekonference, som OLAF organiserede, allerede fandtes i pressemeddelelser, som John Dalli eller Kommissionen tidligere havde udsendt, kunne begrunde visse indgreb i uskyldsformodningen eller princippet om fortrolighed, der følger af artikel 339 TEUF. Desuden kunne Retten ikke i den appellerede doms præmis 177 fastslå, at John Dallis pressemeddelelse vedrørte OLAF's konklusioner, eftersom denne meddelelse blev udsendt før offentliggørelsen af OLAF's rapport.
- 221 For det tredje begik Retten ligeledes en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 179 at tillægge det betydning, at den pressemeddelelse, som OLAF senere udsendte, havde til formål at korrigere ukorrekte oplysninger, som medierne havde udbredt.
- 222 Kommissionen har gjort gældende, at det sjette anbringendes første led skal forkastes, idet det delvis ikke kan antages til realitetsbehandling og delvis er ugrundet.

– Domstolens bemærkninger

- 223 Hvad for det første angår de af Retten nævnte kriterier, som skal sikre en balance mellem uskyldsformodningen og ytringsfriheden, bemærkes, at uskyldsformodningen er fastlagt i chartrets artikel 48, der svarer til artikel 6, stk. 2 og 3, i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950 (herefter »EMRK«), således som det fremgår af forklaringerne til chartret. Det følger heraf, at der i henhold til chartrets artikel 52, stk. 3, ved fortolkningen af chartrets artikel 48 skal tages hensyn til EMRK's artikel 6, stk. 2 og 3, som tærskel for minimumsbeskyttelse (dom af 5.9.2019, AH m.fl. (Uskyldsformodning), C-377/18, EU:C:2019:670, præmis 41 og den deri nævnte retspraksis).
- 224 Således som Retten i det væsentlige anførte i den appellerede doms præmis 173, følger det af Menneskerettighedsdomstolens praksis dels, at uskyldsformodningen tilsidesættes, hvis en retsafgørelse eller en officiel udtalelse vedrørende en tiltalt giver det indtryk, at vedkommende er skyldig, selv om skyldsspørgsmålet ikke forinden er afgjort i overensstemmelse med loven, dels at myndighederne, selv om de kan oplyse offentligheden om igangværende strafferetlige undersøgelser, skal gøre dette under fuld diskretion og med alle de forbehold, som overholdelsen af uskyldsformodningen kræver (jf. i denne retning Menneskerettighedsdomstolens dom af 22.5.2014, Ilgar Mammadov mod Aserbajdsjan, CE:ECHR:2014:0522JUD001517213, §§ 125 og 126).
- 225 Det skal i denne henseende ganske vist fastslås, at denne retspraksis, således som John Dalli har gjort gældende, ikke tillægger de offentlige myndigheder en beføjelse til at informere offentligheden så præcist som muligt om de foranstaltninger, der iværksættes over for eventuelle mangler eller svig.
- 226 I den appellerede doms præmis 175 fastslog Retten imidlertid ikke, at OLAF havde en sådan beføjelse, men at der i bestræbelserne på at finde den rette balance mellem de involverede interesser skulle tages hensyn til, at OLAF havde en interesse i at sikre en sådan information af offentligheden.
- 227 Desuden præciserede Retten ligeledes i præmis 175 i forbindelse med sin vurdering af OLAF's direktørs udtalelser under pressekonferencen den 17. oktober 2012, at disse var mådeholdne, og at OLAF's direktør havde taget de fornødne forbehold. Retten anvendte således de kriterier, der følger af Menneskerettighedsdomstolens praksis, jf. præmis 224 ovenfor.
- 228 Retten begik følgelig ikke en retlig fejl i den appellerede doms præmis 175 hvad angår de kriterier, som skulle anvendes med henblik på at undersøge, om OLAF havde tilsidesat princippet om uskyldsformodning.
- 229 For det andet skal de øvrige argumenter, som John Dalli har fremført til støtte for det sjette anbringendes første led, forkastes som irrelevante i henhold til den praksis fra Domstolen, der er nævnt i præmis 103 ovenfor, for så vidt som de vedrører præmisser, som Retten anførte for fuldstændighedens skyld.
- 230 Det følger nemlig af det ovenstående dels, at det i første instans fremførte klagepunkt vedrørende en tilsidesættelse af uskyldsformodningen bl.a. blev forkastet med den begrundelse, at OLAF's direktør havde taget de fornødne forbehold ved fremlæggelsen af OLAF's konklusioner, dels at de forhold, som er anført i den appellerede doms præmis 176, og som ligger til grund for denne begrundelse, ikke med føje er blevet bestridt af John Dalli.
- 231 Eftersom denne begrundelse i overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i præmis 223 og 224 ovenfor, er tilstrækkelig til at godtgøre, at OLAF's direktørs udtalelser ikke tilsidesatte chartrets artikel 48, er de supplerende begrundelser, som Retten anførte i den appellerede doms præmis 175 og 177, og som i det væsentlige vedrører den omstændighed, at visse oplysninger allerede var blevet udbredt af Kommissionen eller John Dalli, følgelig ikke nødvendige for at begrunde Rettens vurdering i den appellerede doms præmis 178.

- 232 For det tredje skal argumentet om, at Retten begik en retlig fejl i den appellerede doms præmis 179, ligeledes forkastes som irrelevant.
- 233 Det fremgår således af den appellerede doms præmis 180, at Retten, henset til indholdet af pressemeddelelsen af 19. oktober 2012, fandt, at OLAF med denne meddelelse lovligt havde informeret offentligheden under fuld diskretion og med alle de fornødne forbehold.
- 234 Da denne begrundelse i overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i præmis 223 og 224 ovenfor, er tilstrækkelig til at godtgøre, at OLAF overholdt uskyldsformodningen ved udsendelsen af den nævnte pressemeddelelse, og da den ikke er blevet bestridt i den foreliggende appel, skal Rettens øvrige argumenter i denne henseende anses for at være anført for fuldstændighedens skyld.
- 235 Følgelig skal det sjette anbringendes første led forkastes som delvis irrelevant, delvis ugrundet. Det følger heraf, at det sjette anbringende skal forkastes i sin helhed.

Det syvende anbringende vedrørende bedømmelsen af den ikke-økonomiske skade

Parternes argumentation

- 236 Med det syvende anbringende har John Dalli gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 225 begik en retlig fejl og gengav stævningen i første instans urigtigt ved at finde, at han ikke havde godtgjort, at den anfægtede adfærd udvist af Kommissionen eller OLAF på grund af sin alvor kunne påføre ham et tab.
- 237 Kommissionen har gjort gældende, at det syvende anbringende skal forkastes som irrelevant eller subsidiært ugrundet.

Domstolens bemærkninger

- 238 Det fremgår udtrykkeligt af den appellerede doms præmis 218, at Retten undersøgte det hævdede tab og årsagsforbindelsen for fuldstændighedens skyld, idet den i dommens præmis 217 havde fundet, at John Dalli ikke havde godtgjort, at der forelå en ulovlig adfærd fra OLAF's eller Kommissionens side.
- 239 Eftersom det første til det sjette anbringende i denne appelsag er blevet forkastet, må det fastslås, at Rettens konstatering i den appellerede doms præmis 217 unødigt er blevet anfægtet af John Dalli.
- 240 Desuden følger det af den praksis fra Domstolen, som er nævnt i præmis 42 ovenfor, at når det ikke er godtgjort, at en retsstridig adfærd kan lægges en EU-institution til last, må sagsøgte i et erstatningssøgsmaal frifindes i det hele, uden at det er nødvendigt at undersøge, om der faktisk foreligger et tab, eller om der er en årsagsforbindelse mellem den pågældende institutions adfærd og det påberåbte tab.
- 241 Det følger heraf, at det syvende anbringende skal forkastes som irrelevant i henhold til den praksis fra Domstolen, der er nævnt i præmis 103 ovenfor, for så vidt som det vedrører præmisser, som Retten anførte for fuldstændighedens skyld.
- 242 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal appellen forkastes i sin helhed.

Sagsomkostninger

- ²⁴³ I henhold til artikel 184, stk. 2, i Domstolens procesreglement træffer Domstolen afgørelse om sagsomkostningerne, såfremt appellen ikke tages til følge.
- ²⁴⁴ Ifølge procesreglementets artikel 138, stk. 1, som i medfør af dets artikel 184, stk. 1, ligeledes finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom.
- ²⁴⁵ Da Kommissionen har nedlagt påstand om, at John Dalli tilpligtes at betale sagsomkostningerne, og da han har tabt sagen, bør det pålægges ham at bære sine egne omkostninger og betale de af Kommissionen afholdte omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Første Afdeling):

- 1) **Appellen forkastes.**
- 2) **John Dalli bærer sine egne omkostninger og betaler de af Europa-Kommissionen afholdte omkostninger.**

Underskrifter